

fomhed, der er bleven udøvet af Uexaminerede. Der kan naturligvis nævnes flere Exempler. Lægerne ville vist ikke negte, at der blandt dem, der ikke have vundet, kan være nogle, der have en særegen Gave for Lægevirkfomhed, men vist maader det tillige indrømmes, at, naar denne Gave var bleven uddannet ad videnskabelig Vej, vilde de paagjældende Personer være blevene meget dygtige. Det er en Grund, hvorfor jeg mener, at der kan være Anlag til at give en større Frihed i Afgang til Udøvelse af Lægevirkfomhed. Den anden Grund er den, at jeg tror overhovedet ikke, man hæmmer det saatalste Kvaakalveri ved Forbud. Jeg gad se den Lov, som var istand til at hindre en Mand eller Kvinde, som havde Tro til, at en Person kunde helbrede, fra at søge denne Persons Hjælp. Jeg tror heller ikke — og det er den tredje Grund —, at Lægerne selv ere tjente med, at de saaledes staa ompriviligerede, men jeg skal paa den anden Side erkjende, at, kommer man til større Frihed, bør man maasse borttage nogle af de Byrder, som nu hvile paa Lægerne. Det er muligt, man kommer dertil, naar man nærmere overveier denne Ting; det, der her foreligger, er jo kun et begrændset lille Lovforslag. Da det nu ikke kan hæmmes ved Forbud, at Folk søge Hjælp hos Ikke-Læger, da tillige Erfaringen har vist, at der gives Undtagelser fra Reglen, og at der gives Personer, der, uagtet de mangle videnskabelig Dannelse, kunne helbrede for visse Sygdomme, og at de ere blevene forfulgte paa Grund af feile Lovbestemmelser, medens Andre, som ikke have denne Gave, i Kraft af den Forsølgelse, som er udøvet mod den Ustydige, ere fremtraadte med egentligt Kvaakalveri, saa er det, at jeg ønsker en mere fri Lægevirkfomhed. Naar man saa spørger, om det her foreliggende Forslag tilfredsstiller mig, da kan jeg ikke indrømme det. Jeg sølte mig mere tilfreds med det Lovforslag, som tidligere var fremme, det gav mere Frihed; jeg sigter ikke til det, som har foreligget her fra Folkethinget, men det, der har foreligget fra selve Regjeringen. Hvorfor have de ærede Forslagsstillere ikke holdt sig til det Forslag, som i sin Tid blev forelagt af Rosenørn-Teilmann? De ville maasse sige, at det viste sig, at det kunde ikke gennemføres. Men har et saadant Forslag end ikke været forelagt her af vedkommende Minister, har dog et Lovforslag, gaaende i samme Retning — det ville de ærede Forslagsstillere ikke benegte — foreligget her; det Forslag, som har været forelagt af Rosenørn-Teilmann og været gjentaget af Medlemmer her i Salen, er meget mere vidtgaaende, giver meget større Frihed til fri Udøvelse af Lægevirkfomhed end det her foreliggende Forslag. Det Forslag, som har været forelagt af den paagjældende Minister og af ærede Medlemmer her, gik ud paa at give som Undtagelse fra Reglen det, som de ærede Forslagsstillere her tilsigte, men de have givet deres Forslag en Affattelse, som jeg ikke

finder tilfredsstillende. Jeg finder den tidligere Affattelse heldigere, idet den gik ud paa dels at give denne Undtagelse, dels at give en almindelig Frihed til at helbrede, naar man ikke gjorde sine Medlemmester Stude, havde Indfødsret og ikke var en berygtet Person — det var altsaa meget videregaaende; det videstgaaende var jo det af Pastor Haas i 1852 indbragte Forslag om, at man kunde henvende sig med sin Sygdom til hvem, man vilde, samtidigt med, at der i en Paragraf var Straf for Udbydelse af Univerfalmidler. Det kunde maasse ikke være saa ilde at faae en saadan Bestemmelse med her; thi det kan ikke negtes, at der kan udøves megen Misbrug med den Ting, maaste større end gjennem Kvaakalveri. Altsaa, det foreliggende Forslag staar langt tilbage for det af Rosenørn-Teilmann forelagte og af dette Thing gjentagne Gange vedtagne Forslag, der baade havde Undtagelsen og tillige gav en almindelig Frihed; men det staar fremdeles ogsaa tilbage for det af det nuværende ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) som Justitsminister i det andet Thing forelagte Forslag, der dels gik ud paa at give en Undtagelse fra Reglen i Sighed med den her foreslaede og det med en, som det synes mig, bedre Affattelse, men tillige gik ud paa at give en almindelig begrændset Frihed til at udøve Lægevirkfomhed indenfor en bestemt Kreds. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de enkelte Paragrafer i det Lovforslag, som blev forelagt i Landsthinget i Samlingen 1873—74 — Enhver kan jo efterse det; Landsthinget ændrede det dog betydelig, idet det bortstak alle de Paragrafer, som gave denne begrændsede Frihed til indenfor en bestemt Kreds at udøve Lægevirkfomhed, men det vedtog en Paragraf, som jeg skal oplæse — jeg veed ikke, om de ærede Forslagsstillere have gjort sig bekendt dermed, Andre have det maaste ikke —; den er i sin Affattelse ikke saa lidt forskjellig fra den tilsvarende Paragraf, her foreligger. Dengang var den nuværende høitærede Justitsminister Ordfører for Landsthingsudvalget og det nuværende ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) var Justitsminister. Den ansøgte Paragraf — det er § 3 — lyder saaledes: „Justitsministeren kan fremdeles give Personer, som have fyldt det 25de Aar og ere uberygtede, naar de ved paalidelige Vidnesbyrd eller paa anden Maade fyldestgjørende have godtgjort deres Dygtighed til at helbrede for enkelte bestemte Sygdomme og Under eller for Sygdomme i enkelte Dele af Legemet, Tillabelse til at øve en hertil indskrænket Virkfomhed.“ Dette forekommer mig at være en bedre Affattelse end den, der her foreligger. Men endelig var der en Paragraf, som jeg maatte sætte særdeles Pris paa, og det var § 1. Denne Paragraf havde en Passus, der lød saaledes: „Ansvar bliver dog ikke at gjøre gjældende mod den, der